

КОДЕКС за добра ветеринарномедицинска практика и професионална етика на ветеринарния лекар

Обн. - ДВ, бр. 32 от 16.04.2019 г.

Част 1. Въведение

1. Целта на Кодекса за добра ветеринарномедицинска практика и професионална етика (по-долу „Кодекса“) е да определи основните норми на поведение, които трябва да бъдат съблюдавани от ветеринарните лекари, извършващи ветеринарномедицинска дейност на територията на Република България и членуващи в БВС, като по този начин се гарантират интересите на клиента, на пациента, изграждането на доверие в обществото към ветеринарната професия и лоялността на конкуренцията между ветеринарните лекари, упражняващи професията.

2. Упражняването на ветеринарномедицинска дейност не се ограничава само до лечение и отношение лекар - пациент, затова този Кодекс разглежда набор от правила, спазването на които гарантира опазване здравето на животните и тяхното добро състояние, опазване на общественото здраве, околната среда, както и поставя основите на взаимоотношенията ветеринарен лекар - клиент и отношенията между ветеринарните лекари, упражняващи професията.

3. Кодексът за добра ветеринарномедицинска практика има задължителен характер за всички ветеринарни лекари, които членуват в БВС, и информативен за ветеринарните лекари, които не упражняват професията си или са служители в държавната администрация, осъществяваща контрол върху ветеринарномедицинската практика. Всеки член на БВС е длъжен да практикува професията си съобразно принципите, заложи в този Кодекс.

Част 2. Нормативна база

1. Кодексът е в съответствие със:

- а)* Закона за ветеринарномедицинската дейност;
- б)* Закона за съсловната организация на ветеринарните лекари в България;
- в)* Закона за защита на животните;
- г)* Закона за опазване на околната среда;
- д)* Кодекса за добра практика на Федерацията на европейските ветеринарни лекари.

Част 3. 10 водещи принципа на практикуващия ветеринарен лекар

1. Търсенето и осигуряването на най-подходяща грижа за повереното животно и неговото здравеопазване е първа грижа на практикуващия ветеринарен лекар.

2. Ветеринарният лекар осигурява хуманно отношение и уважение към животните, лекувани в практиката му.

3. Ветеринарният лекар поддържа и развива професионалните си умения и знания през цялата си кариера.

4. Той поощрява и поддържа добрите отношения с клиентите си, спечелвайки тяхното доверие, уважавайки тяхната гледна точка и пазейки лекарска тайна.

5. Поддържа добрата репутация на ветеринарната професия.

6. Има членство в БВС и ветеринарна диплома.

7. Насърчава и полага усилия да поддържа добри взаимоотношения с колегите от професията.

8. Разбира и спазва законовите разпоредби във връзка с предписването, съхранението и снабдяването с ветеринарномедицински продукти.

9. Ветеринарният лекар се запознава своевременно и спазва законодателството, свързано с ветеринарната професия, с това като член на професионалната общност, като работодател, наеман работник и като собственик на бизнес.

10. Отговаря бързо, цялостно и любезно на оплаквания и критики.

Част 4. Отговорности към пациентите

1. Ветеринарният лекар трябва:

1.1. Да третира всички пациенти независимо от вида им хуманно, с уважение и имайки предвид на първо място благосъстоянието им.

1.2. Ако практиката работи на 24-часов режим, да осигури еднакви грижи както за спешните случаи, така и за тези, дошли в нормално работно време.

1.3. Достигайки до окончателната диагноза, вземайки предвид възрастта на животното, степента на травма или заболявания и вероятното качество на живот след лечението, ветеринарният лекар трябва да направи пълна и реалистична оценка на възможностите за лечение или евтаназия, изхождайки от мисълта за благоденствието на животното.

1.4. Да осигури подходящи условия в помещенията на практиката и в оборудването във връзка с грижата и надзора за поверените хоспитализирани пациенти.

1.5. Отговорно да предписва медицинските продукти.

1.6. Ветеринарният лекар не трябва да предизвиква страдание на пациента чрез:

a) ненужни наранявания;

b) прекомерни рестрикции за ограничаване на естественото му поведение;

c) неосигуряване на подходящо обезболяващо;

d) пренебрегване.

2. Ветеринарният лекар трябва да взема винаги предвид принципа на петте свободи за оценка на хуманното отношение към пациента:

2.1. Да не е жадно и гладно.

2.2. Да е предпазено от нараняване или заболяване.

2.3. Да е предпазено от болка или страдание.

2.4. Да е свободно да проявява естествени норми на поведение.

2.5. Да не е лишено от подслон.

3. Ветеринарният лекар трябва да лекува всички животни, оставени на грижите му.

Част 5. Отговорности към клиента

А. Клиент е всеки човек, който търси професионално ветеринарно обслужване за животно.

1. Партньорството между ветеринарните лекари и клиентите им трябва да е за доброто на животните.

2. Да осигури ясно написана информация за дейността на практиката, включваща обезпечаването и насочването на спешни пациенти извън работно време с приблизителни цени, както и грижа и информация за стационарираните пациенти.

3. Да усъвършенства уменията и знанията си.

4. Да поема отговорност и грижа, използвайки професионалните си умения при лечение на пациентите.

5. Да предоставя ясни, точни и подробно написани записки и сметки.

6. Да обясни достатъчно ясно възможностите за терапия, както и прогнозите и възможните странични ефекти.

7. Да получи съгласие от клиента с изключение на случаите, при които изчакването ще застраши здравето на животното (за да даде писмено информирано съгласие, клиентът трябва да е запознат с рисковете).

8. Да потвърди, че персоналът е подходящо обучен и надлежно инструктиран.

9. Да запознае клиента с всички процедури, които ще извършва помощният персонал, за да може клиентът в случай на нужда да помага.

10. (1) Да е наясно, че клиентът има право на избор.

(2) Управителят на ветеринарна практика трябва да постави на видно място името на практиката, която ще поеме клиентите му при негово отсъствие, като уведоми за това областната колегия на БВС.

(3) В случаите по ал. 2 съседните практики трябва да предложат уеднаквен ценоразпис с цел избягване на нелоялна конкуренция.

11. Когато ветеринарният лекар установи, че липсват необходимите условия за осъществяване на ветеринарномедицинска дейност в конкретен случай или осъществяването на такава може да крие рискове за собственото му здраве, трябва да уведоми клиента и да поиска осигуряване на условия за извършване на съответната манипулация. Ако не му бъдат осигурени необходимите безопасни условия за работа, може да откаже ветеринарномедицинска помощ. Ветеринарният лекар трябва да осведоми клиента за необходимите грижи, които трябва да бъдат полагани за пациента след ветеринарномедицинската намеса, с цел ограничаване на загубите, опазване на здравето и доброто състояние на пациента. При установяване на неспазване на предписанията ветеринарният лекар трябва да напомни за тях. Ако и след това предписанията не се спазват, съответните контролни органи (чл. 78, ал. 1 от ЗЗЖ) трябва да бъдат уведомени.

12. Ветеринарният лекар може да откаже да извърши манипулация в случаите, когато:

12.1. Поисканата ветеринарномедицинска намеса противоречи на действащото законодателство и/или на професионалните и етичните норми, заложиени в този Кодекс.

12.2. При поискване от страна на клиента на евтаназия на животно, което не може да докаже, че е негова собственост.

12.3. В случая, описан в т. 11.

12.4. Ако ветеринарната намеса, поискана от клиента, ще остави трайни последици в размножителната способност на животното и клиентът не е в състояние да докаже, че последното е негова собственост.

12.5. Когато ветеринарният лекар е преценил, че няма необходимите специализирани познания, условия и/или оборудване за извършване на съответната манипулация; в този случай е длъжен да препрати пациента при колега, който ще може да окаже съответната ветеринарномедицинска помощ.

12.6. Ветеринарният лекар е в правото си да откаже да извърши лечебна дейност на клиент на негов колега, ако е помолен за това от административната власт.

Б. Взаимоотношенията ветеринар - клиент се основават на взаимно доверие и уважение, за което ветеринарният лекар трябва:

1. Да осигури конфиденциалност за клиента (да пази лекарска тайна).

2. Да уважава клиента и да съблюдава професионалната етика.

3. Да избягва конфликт на интереси.

4. Да обсъжда надлежно желанията и решенията на клиента, когато те не са в конфликт със здравето на пациента.

5. Да предостави подробно написани сметки, ако бъдат поискани.

6. Да откликва бързо, аргументирано, компетентно и благовъзпитано на всички оплаквания и критики.

В. Лекарства, предписани или дадени от ветеринарният лекар:

Ветеринарният лекар трябва:

1. Да се убеди, че е подходящо клиентът да получи рецепта (лекарства от I група могат да се изписват само ако животното е под непосредствена грижа на ветеринарният лекар, рецепти не са необходими за стационарни пациенти).

2. Да се съобрази с всички законови забрани, да осигури адекватна и достатъчна информация за цените на лекарствата, както и за цената на сходните лекарства и продукти.

3. При основателна молба да предостави цената на всеки сходен (релевантен) продукт или медикамент на клиентите си, който се продава или е наличен.

4. Ако е помолен, да информира клиентите за цената на всяко предписано или приложено лекарство.

5. Където е възможно, да информира клиентите си за честотата и таксите, засягащи бъдещи изследвания на животни, изискващи повторни рецепти.

6. При поискване да осигурява фактура на клиента, на която са изписани подробно цената на медикамента и тази на услугата.

Част 6. Отговорност към обществото

Ветеринарната професия играе жизненоважна роля по отношение на образованието за предпазването здравето на животните и общественото здравеопазване.

I. Ветеринарният лекар трябва:

1. Да е запознат с ветеринарното законодателство.

2. Да е сигурен, че ветеринарните лекарства се използват отговорно, особено за продуктивни животни (използвани за храна).

3. Да докладва на съответните органи при съмнения за поява на опасни болести.

4. Да докладва на съответните власти за неблагоприятни реакции от лекарства.

5. Да работи съвместно с колеги и други здравни специалисти, когато е необходимо.

6. Да работи за повишаване отговорността на собствениците на животни и да ги запознава с техните отговорности пред обществото.

7. Да използва професионалния си статут, за да достига до обществото само достоверна информация за ветеринарните продукти или дейности.

8. Да има застраховка „Професионален риск“, обхващаща всички негови дейности. Застраховката може да бъде сключена индивидуално или групово чрез работодателя.

9. Да информира клиентите си за взетите мерки за свеждане до минимум на риска от зоонози, остатъчни вещества, замърсяването и устойчивостта срещу антимикробните вещества.

Част 7. Отговорности към колегите

Публичните скандали между колегите подриват обществения престиж на цялата колегия!

I. Ветеринарният лекар трябва:

1. Винаги да е във връзка с други колеги, когато повече от един ветеринарен лекар е отговорен или ангажиран с група животни.

2. Да осигурява незабавно надлежна информация на колегите си, поели отговорност за даден клиничен случай.

3. Да осигури съответната документация за всички сходни или идентични случаи.

4. Ако рекламира, да го прави само по професионален начин и в съответствие със законодателството.

5. Ветеринарните лекари трябва да поддържат помежду си колегиални отношения. Този, който предизвика конфликт на професионално ниво, трябва да търси начин да изглади недоразуменията. Ако това е невъзможно, трябва да се обърне към областния председател и към областния председател на ККПЕ. Ако спорът касае обществена ветеринарна дейност, лекарят може да се обърне към председателя на НС.

6. Ветеринарните лекари трябва да се поддържат морално, да търсят и да дават професионални съвети и да си вършат професионални услуги.

7. В случай на принудително отсъствие или заболяване на ветеринарен лекар обслужването на неговата клиентела се поема от съседен ветеринарен лекар. Последният трябва да се оттегли, когато титулярят поеме задълженията си, и да го информира за цялата дейност, която е извършил в негово отсъствие.

8. Ветеринарните лекари могат да се сдружават за упражняване на професионалната си дейност. Условието за съвместна дейност трябва да бъдат уточнени чрез писмен договор, който трябва да зачита правото на независимост на всеки ветеринарен лекар и да бъде задължително изпратен до ръководството на областната колегия. То установява дали договорът отговаря на принципите на настоящия Кодекс. Договорът се счита за валиден, ако до 3 месеца от изпращането му до ОК не са получени никакви възражения.

II. Ветеринарният лекар не трябва:

1. Да пише или говори неправомерно срещу друг колега.

2. Да затруднява клиента да премине към друга практика или да разколебава клиент да търси второ мнение.

3. На ветеринарния лекар е забранено да упражнява едновременно със своята професия и друга дейност, която е в разрез с интересите на професионалните му задължения, и по-точно такава дейност, която може да предизвика нелоялна конкуренция с неговите колеги.

4. Ветеринарният лекар не трябва в никакъв случай да упражнява своята професия при условия, които могат да компрометират качеството на професионалните му грижи.

5. Когато даден ветеринарен лекар се намеси в работата на свой колега, той трябва да се въздържа от всякаква открита или прикрита критика относно неговата дейност.

6. Да не привлича клиенти с дъмпингови за пазара на ветеринарномедицинските услуги цени.

7. Освен в случай на обратно споразумение ветеринарен лекар, лекувал в кабинет или клиника като стажант, асистент или заместник, не може да открие професионална практика на радиус не по-малко от 30 км от кабинета или клиниката, където е работил за повече от 30 дни, последователно или не, за срок от 5 години. Разстоянията се изчисляват по най-краткия възможен път. Периодът на забрана започва да тече от датата на напускане.

7.1. За лечение на домашни или спортни животни минималното разстояние е 3 км, ако „чуждият“ ветеринарен кабинет се намира в град с население над 100 000 жители.

8. Ветеринарни лекари, работили в държавната администрация на НВМС и изпълнявали контролни функции, нямат право да разкрият ветеринарна практика в общината, в която са работили за период от 5 години.

9. Пенсионирани ветеринарни лекари сключват договори по ДПП след решение на общото събрание на областната колегия само в случай че няма кандидат в трудоспособна възраст.

10. Управител на ветеринарна практика може да бъде само ветеринарен лекар с три години професионален клиничен стаж.

10.1. Ветеринарен лекар може да стане управител на ветеринарна практика само ако има 3 години професионален клиничен стаж от предходните 5 години преди започване на работа.

10.2. Един ветеринарен лекар може да бъде управител само на едно ветеринарно медицинско лечебно заведение с личен щемпел по образец.

E. Отговорности пред закона

I. Ветеринарният лекар трябва да е достатъчно запознат и да спазва законодателството, включващо:

1. Ветеринарномедицинско законодателство.

2. Закон за съсловната организация на ветеринарните лекари в България.

3. Устав на БВС и Кодекса.

4. Всички други закони и подзаконови актове, свързани със здравеопазването на животните, хуманното отношение към тях, контрола на заразните болести и зоонозите и обвързаното с тях обществено здравеопазване.

5. Да зачита законите във всичките им форми, включващи също дискриминацията по раса, пол, сексуална ориентация, религия и възраст.

II. Ветеринарният лекар трябва да има професионално чувство на отговорност като свидетел за факти, като ветеринарен експерт към застрахователна компания, а също и като експерт към граждански или криминални дела, в които е поканен да участва.

1. В случай че ветеринарен лекар е помолен от експерт да даде съвет по спорен въпрос, той трябва предварително да бъде информиран за това.

2. Ветеринарни лекари, работещи като експерти към застрахователни компании, не могат да преглеждат животни, без предварително да са предупредили лекуващия лекар за деня и часа на тяхното посещение. Консултиращият ветеринарен лекар е длъжен да вземе предвид сведенията, дадени му от лекуващия лекар. Преди прегледа на животното лекуващият и консултиращият ветеринарен лекар провеждат консилиум, на който лекуващият лекар осведомява колегата си за своите наблюдения и интервенции, проведени на лекуваното животно.

3. В случай че е помолен от административната власт да извърши лечебна дейност на пациент, лекуван от друг колега, ветеринарният лекар има право да откаже да изпълни молбата.

4. Забранено е на ветеринарен лекар да извършва превантивни или лечебни дейности на животни, които са обект на групова профилактика, наредена и контролирана от административната власт, когато тези животни са били поверени на друг лекар.

5. Ветеринарните лекари на трудов договор трябва да изпратят на председателя на областната колегия копие от трудовия им договор в срок 1 месец от подписване на документа, както и да уведомят при прекратяване на същия. Този договор трябва да включва клауза, гарантираща на ветеринарните лекари съблюдаването на Ветеринарния кодекс, а също така неговата независимост в случаите, които се отнасят до упражняване на професионалните му задължения.

Ж. Отговорности при критични ситуации

Всички жалби срещу ветеринарния лекар се отнасят до етичната комисия.

1. Всеки клиент трябва да бъде насърчаван на първа инстанция (среща) да дискутира всеки проблем, който може да възникне с ветеринарния лекар, лекуващ неговото животно, или да иска среща с управителя на практиката.

2. При оплакване като отговор ветеринарният лекар трябва да прояви съчувствие и разбиране, а не незабавно да отрича или да се защитава. Проявата на съжаление, когато животното е умряло и стопанинът му е разстроен от случилото се, не трябва да се приема като признание за отговорност.

3. Ветеринарният лекар трябва:

а) да отговаря точно и конструктивно на запитванията от страна на етичната комисия във връзка с всякакви изявления и оплаквания, отправени от клиенти; отказът да го направи може да се приеме сам по себе си като лошо професионално поведение;

б) да бъде готов да обясни и оправдае пред клиента и колегите всяко действие или решение, взето по време на професионалната му работа.

4. Ветеринарният лекар отпада от регистъра при:

а) влязла в сила присъда по доказано криминално престъпление или друго такова, което по мнението на етичната комисия го прави неспособен да практикува ветеринарна медицина;

б) дисциплинарната комисия го признае за виновен в незачитане на професионалния устав;

- в) регистрацията му е добита чрез измама;
- г) не е платил членски внос повече от 3 месеца.

3. Отговорности на ветеринарния лекар при взаимоотношенията с неветеринарния персонал при лечение на пациенти

I. Ветеринарният лекар трябва:

A. Да е наясно с възраженията, касаещи се до:

1. Собственика на животното, член на семейството или наемен работник, който би могъл да прилага минимални медицински действия.

2. Собственикът на животно или грижещ се за него човек, ангажиран с животновъдство, може да извършва медицинско лечение или минимални медицински манипулации, които не включват навлизане в телесни кухини.

3. Ветеринарни сестри и ветеринарни лаборанти.

4. Студенти по ветеринарна медицина.

5. Регистрирани подковачи и др.

II. Терапията чрез акупунктура, ароматерапия, хомеопатия и други подобни терапии могат да се извършват само от ветеринарни лекари, които имат придобито право за тези процедури.

Част 8. Издаване на информация

A. Тайна на пациента

1. Възмиоотношенията лекар - пациент се основават на доверие и при нормални обстоятелства ветеринарния лекар не трябва да издава информация на трети лица за клиента или неговото животно, придобита от клиента по време на клиничния преглед или при патологичното изследване. Това задължение се отнася и за целия персонал.

2. При обстоятелства, когато клиентът не е дал писмено разрешение за огласяване на данни, които според лекаря са с обществен интерес, лекарят първо трябва да се консултира с ОК на БВС, преди да излезе всякаква информация.

3. Разрешението да се предостави конфиденциална информация може да бъде изказано или дадено косвено (чрез подразбиране). Изказаното разрешение може да бъде писмено или вербално, обикновено като отговор на молба. Разрешението може също да бъде косвено чрез обстоятелства като признания пред застрахователните органи.

Б. Такси и свързаните с тях въпроси

(изм., ОС от 28.03.2015 г.) Таксите са въпрос на договаряне между ветеринарния лекар и клиента.

1. Ветеринарния лекар трябва да проведе разговор с клиента, разяснявайки му обхвата от терапевтични дейности и прогнози и приблизителните такси (включително свързаните с използване на помощни средства или персонал, както и тези за медикаменти, анестетици и вероятното постоперативно лечение) за всеки конкретен случай, така че да е сигурен, че клиентът е в състояние да даде информирано съгласие. Разумно е всяка приблизителна оценка да бъде написана и да включва приблизителните суми по пред- и постоперативните прегледи, всички диагностични тестове и т.н. Собственикът трябва да бъде предупреден, че в случай на усложнения сумите могат да нараснат.

2. Ако през курса на лечение стане видно, че приблизителната сметка или лимитът, даден от клиента, ще бъде надскочен, то клиентът трябва да бъде информиран за това.

3. Съгласието на собственика или на негов представител трябва да бъде писмено и да включва всички приблизителни суми.

В. Представяне на ветеринарна практика

Ветеринарната практика е сборът от ветеринарен лекар, сграда, клиенти и техните пациенти, документация, медикаменти и обслужващ персонал съгласно нар. № 42!

Липсата на всяко едно от изброените изисквания автоматично прекратява съществуването на ветеринарната практика.

1. Информация за практиката

Ветеринарните практики трябва да предоставят на своите клиенти, особено на новите, подробна писмена информация за естеството и обхвата на услугите, които извършват. Информацията трябва да включва:

1. Информация за грижите по вътреболничното лечение на пациентите.
2. Начина, по който се приемат оплаквания, и също биха могли да предоставят информация за пълните условия на практиката.

3. Работно време.

4. Дали приема пациенти само с часове.

5. Ценоразпис.

6. Процедури по изпращане при специалист.

7. Как се употребява личната информация за клиентите.

8. Достъп и собственост на картоните на клиентите.

9. Начална цена и условия за подsigуряване на спешна помощ.

Наименование на практиката

2. Основното, което трябва да се спазва при избор на име, е то да не подвежда обществеността, да не създава погрешно впечатление за естеството и обхвата на осъществяваните услуги.

Реклама

3. Рекламната дейност трябва да бъде почтена, честна, отговаряща на истината.

4. Рекламата трябва да бъде такава, че да не дискредитира ветеринарната професия, например неуместната пряка реклама по телефона или в дома на потенциални клиенти.

Твърдение за осъществяване на специални услуги

5. Само ветеринарни лекари, които са специализирали дадена специалност и имат придобито право за това, могат да се рекламират като такива

Обществен живот и връзка с медиите

6. Ветеринарните лекари могат да дадат значителен принос за подобряване благосъстоянието на животните, създаване на отговорност у стопаните за животните, като вземат участие в обществения живот, включително медиите (преса, тв, радио, интернет).

7. Изявявайки се в медиите, ветеринарните лекари трябва да са сигурни, че всяко тяхно твърдение е истинно и аргументирано, подкрепено с точни факти. Трябва ясно да се разграничава личното мнение и политическите убеждения от установения факт. Ветеринарните лекари не би трябвало да изразяват общото мнение на професионалната колегия, ако не са оторизирани от съсловната организация.

Г. Поддържане на стандарти във ветеринарната практика

Сгради

1. Всички помещения трябва да са чисти и безопасни за персонал, клиенти, пациенти. Сградите трябва да са правилно екипирани за услугите, предоставени от практиката.

Продължаващо професионално обучение

2. Ветеринарният лекар трябва да продължи професионалното си образование с осъвременяване на ветеринарната наука като цяло, както и в частност професионалната дейност, която развива. Той трябва да предостави документ за преминал курс като доказателство за това.

3. Работодателите трябва да насърчават и окуражават участието в програми за следдипломно обучение.

4. Новозавършилите трябва да бъдат подпомагани и съветвани от колеги с по-голям стаж, докато станат правоспособни да имат собствена практика. Това е още по-

препоръчително за работодатели на новозавършили да ги подкрепят в тяхното следдипломно развитие и образование.

5. Тези, които не са практикували известно време или сменят специалността, трябва да минат през подходящо обучение, за да са компетентни да извършват съответната дейност.

Назначаване на персонал

6. Ветеринарните лекари, които съзнателно или поради небрежност позволяват незаконна практика в техните лечебни заведения, подлежат на санкции за непрофесионално поведение. В рамките на работното време присъствието на ветеринарен лекар е задължително.

Обучение на помощния персонал

7. Ветеринарните лекари трябва да са сигурни, че техният помощен персонал е компетентен, сърдечен и правилно обучен. От особена важност е помощният персонал да бъде инструктиран да не предлага диагнози, да не дава клинично лечение, да поддържа конфиденциалност и да изписва животните само след инструкции на ветеринарния лекар, който е на смяна. Помощният персонал трябва задължително да предаде на ветеринарния лекар на смяна всяка молба за спешна помощ.

Грижа за пациентите във ветеринарната практика

8. Когато едно животно бъде прието за лечение във ветеринарно лечебно заведение, отговорността пада върху лекаря, който го е приел.

Домашни посещения

9. Клиентите често отправят молба болно или ранено животно да бъде прегледано извън практиката. При някои случаи и обстоятелства това наистина е желателно. В редки случаи това може да е необходимо от клинична гледна точка. Във всички случаи ветеринарният лекар е този, който преценява баланса от нуждата на пациента да бъде обслужен извън практиката и правилата за сигурност на персонала на практиката.

Картотека

10. Трябва да включва подробности за лечение, прегледи, предписани лекарства, рентгенови снимки, резултати от лабораторни изследвания. Разумно е да се включват бележки за съвети, дадени на стопанина, включително и по телефона, предварителни сметки, даване или оттегляне на съгласие от страна на клиента.

Комуникация и съгласие

11. Добрите комуникативни умения на лекарския и помощния персонал са изключително важни за ветеринарната практика.

12. Ветеринарните лекари трябва да се уверят, че това, което казват те и техните клиенти, се чува и разбира и от двете страни, и да окуражават клиентите да вземат пълно участие във всяка дискусия. Обясненията трябва да се дават, когато е възможно, на достъпен, немедицински език и ако има съмнение, че клиентът не е разбрал, това трябва да се запише.

13. Информираното съгласие, което е важна част от всеки договор, може да бъде дадено само от клиент, който е имал възможността да разбере възможностите за лечение и важността и рисковете са му били разяснени. Цената също може да има отношение към решението на клиента. Ако има вероятност дадената процедура да бъде изпълнена от студент по ветеринарна медицина, дипломиран ветеринарен техник или от друг член на помощния персонал, клиентът трябва да бъде уведомен за това.

14. Ако съгласието на клиента е ограничено, изрично или специфично въздържано, ветеринарният лекар трябва да приеме, че неговите предпочитания за определени действия не могат да надхвърлят специфичните желания на клиента освен по изключителни съображения за благополучие на пациента.

Евтаназия на здраво животно

15. Никой ветеринарен лекар не е длъжен да убие здраво животно, освен ако не му бъде заповядано от висшестоящи органи. Ветеринарните лекари обаче имат

привилегията да облекчат страданията на животните по този начин (чрез евтаназия) в подходящи случаи.

16. Когато ветеринарните лекари срещнат затруднения, например ако собственикът иска да евтаназира напълно здраво животно или иска да задържи животно при обстоятелства, при които евтаназията би била най-подходяща. Първостепенна задача на ветеринарния лекар е да облекчи страданията на животните, но трябва да се има предвид състоянието на стопанина, както и неговите желания. Стопанинът е в правото си да определи съдбата на неговото животно.

Второ мнение

17. Всеки ветеринарен лекар трябва да е наясно кога даден случай е извън неговите възможности, компетентност или специалност и да бъде готов да изпрати пациента при референтен колега, компетентен да постави диагноза и да назначи лечение. Ветеринарният лекар трябва да знае, че клиентът има право да избира както да бъде изпратен при референтен колега, така и да получи второ мнение. Първоначалният контакт трябва да бъде направен от лекуващия лекар, а уговорката за среща да се уреди от самия клиент.

18. Разликата между второ мнение и референтно мнение трябва да е ясна както на ветеринарния лекар, така и на клиента. Второ мнение е потвърждение на вече поставена диагноза, докато референтното дава диагноза и възможното лечение, след което случаят се връща обратно в първата практика. Нито референтната практика, нито тази, дала второ мнение, могат да предявят претенции да поемат случая.

19. Референтният ветеринарен лекар е длъжен да убеди клиента, че е на необходимото експертно ниво, например като „специалист“ с практически опит или като специалист с взета специалност. Референтният лекар трябва да обсъди случая с клиента и да върне писмен рапорт до първоначалния лекар.

20. Услугата по референтното становище е за сметка на клиента.

21. Ветеринарният лекар не бива да използва колега за референтно мнение с цел да пренасочи труден клиент или такъв, който е известно, че не плаща сметките си.

22. Въпреки свободата на избор на ветеринарен лекар от страна на клиента и от професионална любезност и в интерес на пациента, замесеният ветеринарен лекар не трябва да отнема случай на колега, без да го информира за това, и да вземе клиничната история.

23. При постъпване на нов пациент ветеринарният лекар трябва да се осведоми дали животното вече е получило лечение от друга практика и ако е така, да се свърже с първоначалния ветеринарен лекар, за да разбере историята на заболяването. Това трябва да бъде направено ясно пред клиента, защото е в интерес на пациента. Ако клиентът откаже да предостави тази информация, случаят е желателно да бъде отклонен.

24. При спешност се допуска да се обслужи пациентът и впоследствие да се потърси първичният ветеринарен лекар.

25. Ветеринарният лекар трябва да бъде готов да обсъжда оплакванията и жалбите на клиентите си с тях. Ако трудностите не могат да бъдат решени, клиентът може да се обърне към БВС.

Д. Бизнес отношения

1. Традиционните методи на водене на ветеринарна практика, било то единична или групова, трябва да се развива и разраства, за да посрещне променящите се нужди на професията и клиентите.

2. Само регистрираните в БВС ветеринарни лекари имат правото да упражняват ветеринарна медицина в Република България.

3. Колегиалната юрисдикция постановява, че всеки индивидуален член е задължен да спазва условията по този Кодекс, независимо дали е нает като асистент към фирма, друга организация, или работи като партньор.

4. Ветеринарен лекар може да влиза в партньорство с хора без ветеринарно образование. Това е възможно само ако в партньорското споразумение е записана клауза, че всички въпроси, касаещи клинично решение, се вземат от ветеринарния лекар.

5. При смърт на ветеринарен лекар с индивидуална практика друг ветеринарен лекар може да продължи да поддържа практиката за разумен период от време. БВС винаги е задължен да предложи съвет и съдействие, ако се появи нужда от такова.

Взаимоотношения с колегите

6. Работодателят ветеринарен лекар е длъжен да връчи писмена трудова характеристика на всеки нает към практиката човек с указани условия на работа и задължения. При промяна в обстоятелствата те трябва да бъдат отбелязвани своевременно в трудовата характеристика.

7. Никой ветеринарен лекар няма право да говори или пише пренебрежително или презрително за друг колега в трето лице, тъй като това уронва обществения престиж на колегията.

8. Това не важи в случаите, когато се дават показания в съда и където в интерес на правосъдието всеки трябва да говори свободно.

9. Изследване от страна на застрахователна компания и прегледи пост мортем. Постморталният доклад е собственост на клиента.

10. Когато различни ветеринарни лекари лекуват едно и също животно или група от животни, всеки може да предписва лекарства за прием от тези животни. Всеки лекар е длъжен да информира останалите лекари за изследванията на животните, съответната клинична информация и приложените лекарства, ако има такива. Това е с цел да се избегне възможността от даването на противоречиви съвети или медикаменти с антидотно действие поради несъвместими комбинации.

11. Дори когато двама лекари лекуват различни групи животни на един и същ клиент, те пак е необходимо да се информират един друг за всеки проблем, който може да повлияе работата им.

12. Всеки ветеринарен лекар, нает от търговска компания и помолен да посети ферма, е длъжен да уведоми обслужващата я ветеринарна практика за целта на посещенията и за съветите, които е дал.

Спорове между ветеринарни лекари

13. В интерес на цялата професионална общност ветеринарните лекари трябва да положат усилия да разрешават споровете си извън съда.

14. Това може да наложи да се определи независим консилиум, който да спомогне за намиране на взаимно приемливо решение. Консилиумът няма силата да налага решение.

Е. Оплаквания и въпроси, свързани с дисциплината

1. БВС е задължен да разследва всяко оплакване срещу ветеринарен лекар, член на Съюза, което може да прерасне в твърдение за лош професионализъм. БВС може да получи оплаквания по различни въпроси и всички трябва да бъдат обстойно обследвани, за да се прецени дали са в неговата юрисдикция, а също за да се оправдаят очакванията на обществото, че БВС е регулаторен орган.

2. Дисциплинарните нарушения се разследват от ККПЕ.

3. Нейно задължение е да разследва и изясни всички оплаквания срещу ветеринарни лекари, които съдържат твърдения за неспазване на професионалния кодекс, както и в случаи на регистрация с фалшиви документи, както и всички изявления срещу ветеринарни лекари, които биха довели до отписване на съответния ветеринарен лекар от регистъра на БВС.

4. Ако ККПЕ установи, че обвиненията срещу обвиняемия са достоверни, то тя може да нареди името на некоректния да отпадне от регистъра на БВС за определен период от време.

Настоящият Кодекс е приет от Първото общо събрание на БВС, проведено на 28.03.2009 г., и изменен на общо събрание, проведено на 28.03.2015 г.
Председател:Тр. Цветков